

**BRIDGE EN BANKROOF
(Bankräuberspiel Sans atout)**

Blijspel in vijf bedrijven

door

HANNES DAHLBERG

vertaling

Han Manrho

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BRIDGE EN BANKROOF-BANKRÄUBERSPIEL SANS ATOUT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS DAHLBERG** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

GARY CONELLI - 59 jaar, inspecteur bij Scotland Yard, een gemoedelijke, hardwerkende functionaris, die zich na meer dan dertig succesvolle dienstjaren niet meer door iets uit zijn (gemoeds)rust laat brengen en uitkijkt naar zijn pensionering binnen enkele maanden.

CORA CONELLY - 50 jaar, Gary's vrouw, is een goed uitziende, altijd vriendelijke, een beetje grijswordende blondine. De voormalige toneelspeelster is intussen een trouwe echtgenote geworden met veel begrip voor de onregelmatige werktijden van haar man. Als tegenwicht speelt ze verschillende keren per week bridge met drie vriendinnen.

HOWARD SALOMON - 62 jaar, directeur en eigenaar van het bankiershuis Salomon, Salomon & Salomon in Bondstreet. De twee andere Salomons waren zijn vader en grootvader, wiens vader David de bank stichtte in 1890. De huidige bankier is een tot corpulentie neigende, nerveuze, rechtschape en desondanks zeer zakelijke brildrager. Anders dan zijn zuinige, in East End wonende voorgangers, leeft hij met zijn gezin in een deftige villa in Mayfair, is lid van de 200 jaar oude Park Lane Bankiers Club en speelt zondags golf.

SUSAN SALOMON - 59 jaar, vrouw van Howard, is een strenge, door cosmetica ondersteunde schoonheid vol eerzucht, energie en zelfbewustzijn. Met haar bridgepartner Mildred is ze meestal winnares bij de in haar huis plaatsvindende bridgemiddagen.

ANN SALOMON - 29 jaar, dochter van Susan en Howard, woont ook in de Mayfair-villa. Ze werkt na haar juristen-opleiding op het kantoor van de advocaten Cohn & Goldbaum. Ze is slank, opgewekt, pienter en net zo zelfbewust als haar moeder. Bovendien is ze - absoluut niet volgens haar stand - verliefd op de kassier van de Salomon Bank.

MILDRED ANDERSON - 68 jaar, kunstschilderes en 'eeuwige vrijgezel', is de ideale bridgepartner van Susan. Ze is even eerzuchtig, energiek, zelfbewust als - en waarschijnlijk nog intelligenter dan - Susan. Desondanks is ze gefascineerd door tv-detectivefilms; er is er nauwelijks een die ze niet kent.

HAZEL BUTTERFIELD - 71 jaar, een weduwe met veel gevoel voor humor; populaire journaliste die nog steeds schrijft voor de roddelrubriek van een tijdschrift. Vanwege een heupaandoening loopt ze met een stok, een bezienswaardig hulpmiddel met een uit ivoor gesneden drakenkop. Door haar langzame manier van denken beschouwen anderen, die haar niet kennen, haar als naïef. Dat deze indruk verkeerd is, weet niemand beter dan haar bridgepartner Cora, met wie ze Susan en Mildred al heel wat keren wist te overwinnen.

BARNEY SCHULZ - 32 jaar, soms onhandige kassier bij de Salomon

Bank, donkerharig, slank en tamelijk groot, heeft weliswaar het vertrouwen van zijn directeur Howard Salomon, maar verdient nog te weinig om ook welkom te zijn als zijn schoonzoon. Bij dat alles komt ook nog dat Barney een Goj is.

DECOR:

Alle vijf bedrijven spelen in de woonkamer van de Salomon-villa. De hoge, rechts en links tot de bovenverdieping reikende ruimte heeft houten deuren met vierkante panelen, een schoorsteenmantel en grote, kostbare schilderijen aan de wanden. Rechtsvoor leidt een deur naar de werkkamer van Howard, linksvoor is de deur naar de eetkamer; de derde deur in de achterwand rechts gaat naar de hal en vandaaruit, niet zichtbaar, naar de voordeur. Links in de kamer komt de trap uit die naar de overloop gaat, waarover men rechts door een deur in de kamers op de bovenverdieping komt. Het meubilair zou uit een koninklijk paleis kunnen komen en moet Engelse traditie weerspiegelen, alhoewel de zware eiken tafel in het midden van de kamer het bridgen niet echt gemakkelijk maakt.

Alleen een naast het trappenhuis staande huisbar en een aan de muur hangende draadloze telefoon staan in schrille tegenspraak tot de antieke manier van inrichten, nog afgezien van de protserige kroonluchter.

EERSTE BEDRIJF

Als het gordijn opengaat, zitten Cora, Hazel, Susan en Mildred aan de tafel en spelen bridge. De tafel dient schuin te staan, zodat geen van de speelsters met de rug naar het publiek zit. Susan, de huisvrouw, zit aan de rechter - brede - kant van de tafel, Hazel links van haar, tegenover haar zit Mildred en rechts van haar Cora. De dames houden ieder dertien kaarten in de hand en staren er minstens zestig seconden naar. Eindelijk komt er leven in het wassenbeeldenkabinet.

MILDRED: (*tegen Hazel*) Ben je in slaap gevallen of heb je een probleem?

SUSAN: (*tegen Hazel*) Probeer het eens met passen.

HAZEL: Dat zou je wel willen. Drie 'Sans'.

MILDRED: (*ironisch*) Een waanzinnig bod. Ik dacht al, nu komt er een slem... ik pas.

CORA: Het spijt me, maar ik denk dat ik ook moet passen.

HAZEL: (*beetje boos*) Hoe kun je nou bij drie 'Sans' passen?

SUSAN: Hoe zit het nu, ben je bang of pas je?

HAZEL: Ze kan onmogelijk passen!

SUSAN: En of ze het kan. Als je wat horen wil, lieve Hazel, moet je twee 'Sans' zeggen.

MILDRED: Spelen we bridge of domino?

CORA: Nou goed dan, vier schoppen.

SUSAN: Wat je goed noemt. Als je niet de goudeerlijke vrouw van een politiecommissaris was, zou ik die vier schoppen van je niet geloven.

CORA: Hoofd-inspecteur. Gary is hoofd-inspecteur bij de recherche. Politiecommissarissen zie je alleen op de televisie.

MILDRED: Als ik jullie conversatie niet stoort, wil ik graag horen wat jij op die vier schoppen zegt, Susan.

SUSAN: Contra natuurlijk, lieve Mildred.

MILDRED: Ach toch, ineens heb je punten. Hopelijk heb je je niet verteld.

HAZEL: Een bankiersvrouw vertelt zich toch nooit.

MILDRED: Zou je ons alsjeblieft willen verklappen hoe het verder gaat, lieve Hazel. Wat zeg jij op contra?

HAZEL: Bij zoveel 'liefde' zeg ik zes 'zonder'.

CORA: (*ontsteld*) Wat zeg je?

HAZEL: Zes 'sans' zonder troef. Geen troef... Sans atout.

SUSAN: (*trionfantelijk*) Mijn contra blijft!

CORA: Jammer genoeg niet geldig. Mildred was aan de beurt.

HAZEL: Laat maar. Zes 'Sans' in een contra levert ons 90 shilling op.

MILDRED: Als er niets tussenkomt. (*de deurbel gaat*)

HAZEL: Dat kan niet waar zijn. *(Susan staat op en gaat, haar kaarten meenemend, naar de voordeur)*

SUSAN: *(onderweg)* Sorry, maar zonder butler...

MILDRED en HAZEL: *(overlappend, gelijktijdig)* ... moet men helaas zelf gaan.

SUSAN: *(terwijl ze even stilstaat)* Ja hoor, ik zal iets anders bedenken. *(ze verdwijnt in de hal)*

CORA: Dat kan onmogelijk Gary al zijn.

MILDRED: Zeg eens, hoe lang spelen we hier eigenlijk al bridge?

CORA: Vanaf twee uur. Hoezo?

MILDRED: Ik bedoel niet alleen vandaag.

CORA: Nou, zo'n drie jaar, denk ik.

MILDRED: En dat twee tot drie keer per week.

CORA: Wat zou dat?

MILDRED: *(onverstoorbaar)* En meestal komt je lieve man je tegen een uur of zes ophalen. Klopt dat?

CORA: Ja, omdat hij op weg naar huis toch hierlangs komt... alsof je dat allang niet wist.

MILDRED: O ja. Maar het lijkt wel of het jou verbaast.

CORA: Hoe kom je daarop?

MILDRED: Omdat je elke keer zegt 'Dat kan Gary onmogelijk zijn'.

GARY: *(komt, gevolgd door Susan, door de hal naar binnen)* Hallo, schone ladies. Bij Scotland Yard is niets onmogelijk... Kom ik te vroeg?

SUSAN: Je komt te vroeg. *(ze gaat op haar plaats aan tafel zitten)* We zijn net bezig, een strijdpunt op te lossen. Neem iets te drinken en ga zitten.

GARY: *(gaat naar de huisbar, pakt een drankje en dan een stoel)* Misschien kan ik helpen, want ophelderen van probleemgevallen is al dertig jaar mijn beroep.

HAZEL: Ik ben bang dat dit niet jouw vakgebied is.

CORA: Wie weet... Als jij die zes Sans niet maakt, dan vermoord ik je namelijk... en dan zit je wel op zijn vakgebied.

MILDRED: En wat heeft Gary dan nog op te lossen?

GARY: Weet je, Hazel, je kunt het allerbeste maar die zes Sans maken. Want wie moet er voor mij koken als mijn vrouw in Dartmoor zit?

HAZEL: Stil nou. Hoe kan ik me anders concentreren bij dit geklets?

SUSAN: Ik help je wel, Mildred. Jij moet uitspelen.

HAZEL: *(na een pauze met algemene stilte)* Als het kan vandaag nog, lieve Mildred... Cora moet eten koken.

GARY: Precies. *(tegen Cora)* Wat eten we vandaag?

CORA: Hamburgers natuurlijk. 't Is vandaag dinsdag.

SUSAN: *(nadat Mildred aarzelend een kaart uit haar hand pakt)* En speel

de goede uit, anders breng ik je om zeep.

MILDRED: Je moet haar arresteren Gary, ze bedreigt me.

GARY: Dat kan pas als ze het gedaan heeft. Bovendien heb ik nu een vrije avond. *(hij heeft dit nog maar nauwelijks gezegd of het oproepapparaat in zijn tas piept)*

CORA: *(die dat al kent)* Jij en je vrije avond...

GARY: *(opstaand, tegen Susan)* Mag ik je telefoon even gebruiken?

SUSAN: Daar, boven de bar.

GARY: *(nadat hij een nummer getoetst heeft)* Met Conelli, wat is er aan de hand?... Nou, fantastisch.

MILDRED: Je kunt de hamburgers wel vergeten.

GARY: Vrouwen? Weet je 't zeker?... Oké, ik kom eraan.

HAZEL: Mag ik raden? Een vrouw heeft haar man met een ander betrapt.

CORA: Veel te onschuldig om Gary erbij te halen. Ik houd het op een bom.

GARY: *(drinkt zijn glas leeg)* Bankoverval.

MILDRED: Alweer? Je moet eens wat anders bedenken.

GARY: *(terwijl hij opstaat)* Zij hebben wat anders bedacht.

MILDRED: Echt waar? Dan waren het geen scriptschrijvers van de tv.

GARY: Wie zal het zeggen? Bij de zenders betalen ze steeds minder.

CORA: Weten jullie trouwens al iets?

GARY: Tot nu toe alleen maar dat het vier vrouwen zijn in zwarte tricots met kattenmaskers.

HAZEL: Hoe fijngevoelig.

GARY: Het spijt me, ik moet weg. *(Cora op de wang kussend)*, ik bel je nog. *(als Susan wil opstaan, om hem naar de deur te begeleiden)* Laat maar, ik weet de weg langzamerhand wel.

CORA: Neem me niet kwalijk, maar ik lust nu wel een drankje.

HAZEL: Maak er twee, ik moet per slot van rekening zes 'Sans' spelen.

SUSAN: Je zou het liever andersom hebben, hè?

CORA: Liever niet. Met zes glazen achter de kiezen maakt ze niet eens twee Sans!

MILDRED: *(plotseling hardop lachend)*

CORA: Sinds wanneer lach jij om onze grapjes?

MILDRED: Vier vrouwen in zwarte tricots. Ik zat me ineens Hazel voor te stellen in zo'n tricot, met een mitrailleur en een kattenmasker.

SUSAN: *(serieus wordend)* Hij heeft helemaal niet gezegd, welke bank ze overvallen hebben.

CORA: Denk je aan die van jullie? Vast niet.

SUSAN: 't Is een wonder dat wij nog niet aan de beurt zijn.

MILDRED: Wees maar niet bang, dat komt vast nog wel.

SUSAN: Daar ben ik ook bang voor. Zeker, wanneer ze ontdekken wat voor alarminstallatie Howard heeft.

CORA: (*Hazel zet haar glas neer en gaat weer op haar plaats zitten*) En wat voor alarminstallatie heeft Howard dan wel?

SUSAN: De goedkoopste die hij kon vinden. En die kocht hij pas omdat de verzekering het van hem eiste.

MILDRED: Ergens kan ik hem best begrijpen. Ook dure installaties kunnen overvallen niet verhinderen.

CORA: Dat moet je niet zeggen. Er zijn tegenwoordig elektronische veiligheidssystemen waar zelfs een ervaren gangster liever uit de buurt blijft. Maar die kosten natuurlijk wel een paar centen.

HAZEL: Wat hebben jullie toch? Waarom zou Howard zakken vol met geld uitgeven als de verzekering ook genoeg neemt met een goedkope installatie?

SUSAN: Omdat hij bankrovers dan gewoon uitnodigt.

HAZEL: Dan moeten ze maar komen zolang de verzekering de schade dekt.

SUSAN: En wanneer er gewonden zijn of doden?

MILDRED: Goeie vraag. Moet je aan Howard stellen.

SUSAN: Dat heb ik al gedaan.

MILDRED: En wat zei hij?

SUSAN: Hij denkt dat zoiets niet gebeurt. Al het personeel heeft de opdracht de gangsters bij een overval alles te geven waar ze om vragen.

MILDRED: Je bedoelt, dat wie het eerbiedwaardige bankiersbedrijf Salomon, Salomon en Salomon overvalt, alles krijgt wat zijn hartje begeert plus een vrije aftocht?

SUSAN: Precies.

HAZEL: Ergens hoort dat niet bij Howard. Een man die zo aan zijn geld hangt dat je bijna kunt praten van gierigheid, zou het helemaal niet interesseren dat dat geld in handen valt van de eerste de beste schurk?

SUSAN: Natuurlijk interesseert hem dat wel. En volgens hem gebeurt dat gewoon niet.

HAZEL: En waarom niet?

SUSAN: Omdat hij een eigen, onfeilbaar systeem heeft uitgevonden.

MILDRED: Dat moet een geniaal mens zijn, jouw Howard Salomon.

CORA: Wat voor onfeilbaar systeem is dat dan wel?

SUSAN: Geen flauw idee. Dat hij heeft zelfs aan mij nooit verklapt.

HOWARD: Wat bedoel je met 'zelfs'? Uiteindelijk horen huisvrouwen toch alles.

SUSAN: Ik weet alleen dat hij iets bedacht heeft om bankrovers voor de

gek te houden.

HAZEL: Wat dan?

CORA: Wat bedoel je met 'wat dan'? Howard is niet dom en het werkt blijkbaar prima.

SUSAN: Waarom wil je dat weten? Er is nog geen gelegenheid geweest om het in de praktijk uit te proberen.

MILDRED: Ik geloof niet dat je veel fiducia hebt in dat systeem. Je weet niet eens hoe het werkt.

SUSAN: Maar ik ken Howard, of beter gezegd zijn naïviteit.

MILDRED: Dan moet je hem er maar gauw van overtuigen dat mitrailleurs zich niet voor de gek laten houden.

HAZEL: Toch snap ik een ding niet. Waarom krijgen de boeven uiteindelijk het geld toch niet als ze er ongehinderd mee vandoor kunnen gaan?

CORA: Misschien zijn de geldbuidels met onuitwasbare verf geprepareerd.

HAZEL: Of op de bankbiljetten zitten piepkleine chips, die signalen uitzenden... Zulke dingen heb je tegenwoordig.

HAZEL: Veel te duur. Howard heeft vast en zeker iets goedkoops bedacht.

MILDRED: Misschien zo goedkoop, dat de gangsters zich belachelijk gemaakt voelen en puur uit kwaadheid beginnen te schieten.

SUSAN: Jullie hebben best gelijk. Maar met argumenten is Howard niet te overtuigen.

MILDRED: Misschien met vuurvaste bewijzen.

SUSAN: Met wat voor bewijzen?

MILDRED: Dat zijn systeem niet werkt.

SUSAN: Oftewel; wachten tot iemand de bank overvalt?

MILDRED: Hoezo wachten? - Wij kunnen er toch voor zorgen dat iemand de bank overvalt?

CORA: Helemaal geen gek idee. We huren een paar mensen in en...

MILDRED: (*haar overlappend, spottend*) Wat voor mensen? Echte onderwereldfiguren of werkloze toneelspelers?

SUSAN: Je bent gek.

HOWARD: Heb je trouwens enig idee, hoeveel een gangster per uur kost? En helemaal een specialist.

MILDRED: Waarom een specialist? Zo'n overval is kinderspel. Je hoeft alleen maar ergens zwarte tricots op te duikelen, speelgoedpistolen en een bank waar het personeel geen tegenstand biedt.

SUSAN: Salomon, Salomon en Salomon.

HOWARD: (*tegelijk met Susan*) Salomon, Salomon en Salomon.

MILDRED: En achteraf geven we het geld natuurlijk terug.

CORA: Wanneer de gangster er tenminste niet mee vandoor is.

SUSAN: Een ding moet ik je nageven, je hebt een bloeiende fantasie.

HOWARD: En hoe komen we aan zo'n gangster? Via de Gouden Gids soms?

SUSAN: *(die het allemaal niet serieus opvat)* We kunnen Gary vragen, of hij ons die vier vrouwen wil uitlenen waar hij nu achteraan zit... die hebben tenminste al ervaring.

CORA: Ten eerste heeft hij ze nog niet en ten tweede moeten we ze buiten de zaak houden.

SUSAN: *(onzeker)* Zeg eens eerlijk, jullie bedoelen het toch allemaal niet echt?

CORA: Ik wel.

MILDRED: Echt is niet het goede woord. Ik vind het plan met vier vrouwen zelfs heel goed. Alleen moeten het zeker niet de vier zijn, die Gary denk ik nooit te pakken krijgt...

SUSAN: Maar?

MILDRED: Maar vier, die te vertrouwen zijn.

CORA: Susan, denk jij ook wat ik denk?

SUSAN: Ik denk dat ze geschift is.

MILDRED: In tegendeel. Geschift is, wanneer je tot je laatste ademtocht drie keer per week bridge speelt. Wij hebben toch een prachtkans om te bewijzen dat we niet bij de afgedankte ouwetjes horen? Wij zullen Howard ervan overtuigen dat hij met zijn gierigheid zijn personeel in gevaar brengt... en dat zijn onfeilbare systeem niet deugt. Wij gaan Salomon's bank overvallen!

HAZEL: Ze moet dat al langer in zich hebben. Zo ineens kan toch niemand getikt worden.

SUSAN: Allemaal de schuld van de whisky. Kom op, Mildred, vergeet het nou maar en speel eindelijk eens uit. Zes zonder troef is veel opwindender dan welke bankoverval dan ook.

MILDRED: Jullie horen echt thuis in een verzorgingshuis. Zie je dan niet, dat we alle troeven in handen hebben?

CORA: Wat voor troeven?

MILDRED: Geen enkele gangster kent de bank zo precies als Susan. Niemand verdenkt ons, omdat niemand gelooft dat wij tot zoiets in staat zijn... en zelfs wanneer er wat fout loopt, zal geen enkele rechtbank ons veroordelen als ze naar ons motief kijken.

HAZEL: Houd maar op met je nobele bedoelingen, anders begin ik ter plekke nog te janken. *(nadenkend stil)*

SUSAN: Jullie zullen er wel om lachen, maar ik heb er ook al eens aan gedacht... Ik vind het eigenlijk een dol plan... maar het gaat niet...

MILDRED: En waarom niet?

SUSAN: Omdat ik veel te bang ben en alleen maar alles verknoei.
CORA: Zo bang als ik kun je niet zijn. Ik... ik denk dat ik zou meedoen.
HAZEL: *(nadat de andere drie haar afwachtend hebben aangekeken)*
Waarom kijken jullie zo naar me? Zeg maar, wanneer en hoe laat, en als ik niets anders in mijn agenda heb staan, doe ik mee.
MILDRED: Meisjes, dat is werkelijk klasse. Maar jullie moeten je er niet hals-over-kop in storten. Overdenk alles eerst grondig.
HAZEL: Hoe grondig, tien minuten?
MILDRED: Vierentwintig uur. We verschuiven de beslissing naar morgen.
HAZEL: Je bedoelt dat we nu stoppen? Hoe moet het dan met mijn zes 'Sans'?
MILDRED: Krijg je cadeau. Wat betekenen nou negentig shilling tegen het vermogen dat we de bank lichter gaan maken?
HAZEL: Cora en ik mogen de negentig shilling dus houden.
MILDRED: Met 'cadeau geven' bedoelde ik niet dat jullie gewonnen hebben.
CORA: Dat zijn gangstermethoden.
SUSAN: Natuurlijk. Dat zijn wij toch ook.
HAZEL: Nog niet. En wanneer me dat negentig shilling kost, haak ik af.
CORA: Vijfenveertig.
HAZEL: Wat bedoel je met vijfenveertig?
CORA: Nou, de helft van die negentig is voor mij.
MILDRED: Oké, jullie krijgen je negentig shilling. Plaatsvervangers vragen vast meer.
SUSAN: Als we al serieus aan het overleggen zijn, kunnen we net zo goed ook over een plan nadenken.
CORA: Heel goed. En morgen zoeken we dan het beste uit. *(als de dames richting uitgang lopen, gaat de deur open en komt Ann de kamer in)*
ANN: Hallo, houden jullie al op?
MILDRED: Dag Ann.
CORA: We spelen al vanaf vanmiddag twee uur.
ANN: En wie heeft verloren?
HAZEL: Eindelijk je lieve moeder eens een keer. Gelukkig kan ze het hebben. Ze is rijk getrouwd en heeft een dochter die werkt.
CORA: Hoe voelt het als kersverse advocaat?
ANN: Kan ik nog niet zeggen. Ik werk voorlopig nog als vrijwilligster op een advocatenkantoor.
MILDRED: Dat weet ik, bij Wald & Co. Prima mensen en je kunt er veel leren.
CORA: Maak maar gauw carrière, want dan kun je me verdedigen voor

het geval ik voor de rechter moet verschijnen.

ANN: Doe ik, alhoewel de kans niet echt groot is, dat u daar een keer terecht komt.

HAZEL: Moet je niet zeggen. Ze dreigt constant om me om zeep te brengen. *(weggaand)* Tot morgen dus.

MILDRED: *(volgt haar met Cora)* Wacht even, dan neem ik je mee. *(Ann, wachtend op Susan, die met de anderen de hal is ingegaan, trekt intussen haar jas uit en steekt een sigaret aan)*

CORA: *(in de hal, buiten beeld)* Ga je mee naar mijn huis, we eten hamburgers.

HAZEL: *(in de hal, buiten beeld)* Je laat een mens schrikken. *(nadat Mildred, Cora en Hazel vertrokken zijn, komt Susan weer binnen en constateert dat haar dochter duidelijk op haar heeft zitten wachten)*

ANN: Die hebben vast problemen.

SUSAN: Wie heeft er geen.

ANN: Hangt er vanaf, welke. De meeste zijn niet nodig.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto